

Happy Times

DOBROU CHUŤ!

**Rozhovor s Petrem Suchanem
hudebníkem, básníkem a školníkem**

Jaké používáte relaxační techniky pro práci školníka?

Co mne tady nejvíc zrelaxuje z toho náročného dne je si vzít kytaru a zahrát si nějaké písničky. Třeba na téhle škole jsem se naučil hrát chvály, které jsem předtím vůbec nehrál. Dost jsem si je oblíbil a hodně mi to pomáhá. Když mám volnou chvíli, tak si prostě vezmu kytaru a hraju, zpívám, a pak je mi opravdu dobře.

Jaké je Vaše nejoblíbenější jídlo?

Moje nejoblíbenější jídlo? Jsem moc spokojený s jídlem, která nám dodává, respektive které vozím z jídelny Vojtěšská. Je to opravdu kvalitní jídlo. A konkrétně z polévek je to Minestrone a z hlavních chodů, no...těch je fakt hodně a teď se nemůžu rozhodnout pro jedno konkrétní.

Slouží Vaše mikina jako mnemotechnická pomůcka a na co vás má upomínat?

To, kým jsem. Všimnul jsem si, že málokterý školník zpívá a hraje, natož na ranním zpívání. Ale lásku ke kytarě, jsem měl už předtím, než jsem se stal školníkem. A tahle mikina mi to připomíná. Bez kytary v ruce nejsem celý a jako školník nemůžu ledacos opravovat a mít přitom kytaru v ruce, tak alespoň tahle mikina. Prostě mě to vyjadřuje. Někdo má oblek, někdo montérky, já kytaru na mikině. Ještě mi na ní nikdy nepraskla struna...

Jaké bylo nejbizarnější poškození na Veselé škole?

„Hmmm, tak počkej, nejbizarnější, jo? Tak před nedávnem jeden deváták shodil světlo na chodbě. Viselo tam za kabel a nebezpečně se houpalo - vypadalo to opravdu zajímavě. Byl jsem z toho dost na nervy, protože v té době jsem měl dojet pro obědy, a tak jsem to potřeboval vyřešit velice, velice rychle. To bylo celkem mimořádné. Ale jinak velice pravidelně se hrabu v odpadu - v odtoku kuchyně. Ty trubky nejsou konstruované na to, aby tam stála jídelna. Povolání školníka není vždycky zrovna voňavý a líbivý. Obecně mě rozčiluje práce, kterou člověk dělá pořád dokola - jako třeba utržené prkénko. A ví, že za chvíli to zase někdo rozbije. Přijde mi to hloupé a zbytečné, protože mi to zabírá čas, který bych mohl věnovat smysluplnější práci.

Čím jste chtěl být jako malý?

Jako malý jsem snil o tom, že bych byl popelářem, že bych jezdil na těch stupačkách.

Ve vašem věku jsem chtěl být leteckým mechanikem. Hodně jsem se zajímal o historii letectví. Věnoval jsem se tomu jako modelář, ale bohužel jsem byl líný a nechtěl jsem se učit, no.

Jaký je Váš nejoblíbenější interpret nebo píseň?

Hudbu miluju, takže moje diskografie zabírá několik giga na disku. Asi jako každého mě zajímá hudba, která mě nějak osloví. Mám rád celkem širokou škálu. Jediné, co bych asi vyloučil, tak to takový ten brutální metal a elektro. Když jsem měl svou kapelu, tak jsem se nejvíc našel ve folkrock a blues. Mám rád dobré texty, takže určitě kvalitní písničkáři a těch je tolik, že bych vám je všechny nevyjmenoval, ani kdybychom tady byli do zítřka.

Co Vás nejvíc baví na práci školníka?

Zcela upřímně jsem nikdy nechtěl dělat školníka. Já jsem se k tomu dostal náhodou. Na první dobrou jsem se bál, že prostě nezvládnu ten školní chaos a hluk. Ale možná to, že jsme na církevní škole, je pro mě takový dar shůry. Já jsem totiž byl hrozně dlouho řidičem z povolání, ale pak jsem toho musel nechat. někdy v té době jsem na své dovolené potkal naši bývalou paní ředitelku a ta mi nabídla tuhle práci. První rok byl dost náročný, ale nakonec jsem rozhodnul, že s tím nesecknu.

Které žáky znáte jménem?

Já mám vlastně hodně špatnou paměť na jména, takže si je dost pletu. Jsou z toho potom takové bizarní situace. Někteří jsou však nepřehlédnutelní. Dostávají se mi blízko k srdci a vzpomínám na ně i po letech. Zvlášť si pamatuji ty, kteří mi někdy nabídnou pomoc - za ty jsem opravdu rád.

*Děkujeme za rozhovor.
Mojmír Bárta, Vincent Vondrášek*

Nejbližší bytost

Výběr ze slohových prací

Čím mě rozčiluje?

Především svým arogantním chováním. Například, když nesl mou večeři ke mně do pokoje, upadlo mu to. Překvapivě se dokonce uráčil to setřít z podlahy papírovými úterkami, které spolu se zbytky hodil do papírové krabice, načež tu krabici, když se nikdo z rodičů nekoukal, nakopl, až se přemístila do mého pokoje. „Večeře!“ zakřičel a se smíchem utekl. „Uklid’ si to!“ zařval jsem na něj. „Je to ve tvém pokoji, tvůj problém. Furt říkáš, abych ti tam neležl.“

Učitel po mně chce, abych dal dohromady alespoň pět důvodů, proč ho nezabít. Bude to těžké, ale pokusím se.

1. Měl bych z toho průšvihů a asi bych šel do děčáku, což mě moc neláká.

2. Dá se na něj ledacos hodit, a to metaforicky i doslova. Například mi máma přikáže, abych šel vynést odpadky, tak mu nakecám, že to přikázala jemu. On je pak za mě vynese.

3. Je starší, takže má celkem dost domácích povinností. Kdybych ho zabil, musel bych to dělat já a to vážně nechceš.

4. Můžu na něj hodit dost svých průšvihů. Třeba když něco rozbiju, hodím to k němu do pokoje a je to na něj.

5. Má spoustu zajímavých věcí, které se dají od něj nenápadně vypůjčit...dlouhodobě.

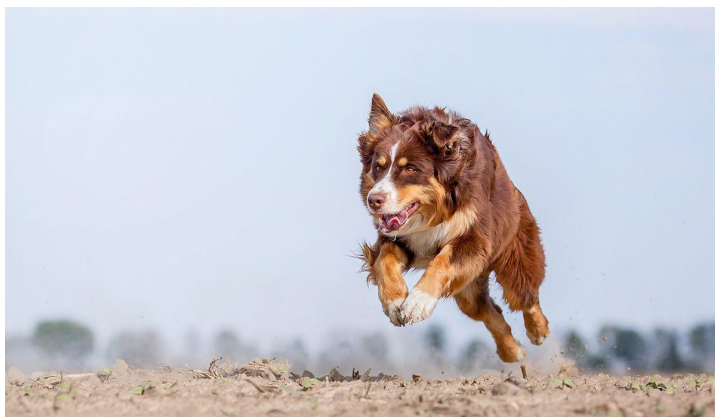

Můj sourozenec

Můj pes

Můj pes je zajímavý hlavně v několika ohledech - třeba v tom, že přes den pořád jen spí, zatímco přes noc dělá samé kraviny: okusuje skříň, leze mi po obličejí a hraje si s jelením parohem, přičemž se ozývají rány jako z děla. Co je na něm super? Tak třeba proto, že nás nutí chodit ven na procházky, i když bychom raději seděli doma. Za druhé, když se nudím, tak si s ním můžu hrát. Nejradši má házení balónem. Nedovolí mi pořád koukat do mobilu, protože když se do něj koukám, tak mi vleze před obličej a neodleze, dokud telefon neodložím (To samé platí i s televizí). Od malička chodí na WC ven, nikdy ne doma. Když chce jít ven, tak začne škrabat na dveře, dokud ho nepustíme. V poslední době jsem s ním začal běhat cca 5 km denně a nachodím i 20 km, což je dost na to, že jsem předtím nechodil skoro vůbec. Jsem za to moc rád. Už mu je rok a vůbec si nedokážu představit, že bych byl bez něj. Rozčiluje mě v mnoha směrech, ale je mnohem víc věcí, ve kterých mi pomohl. Mám rád svého psa a za nic jiného bych ho nevyměnil.

Tomáš Machálek

Přečteno

Hoši od Bobří řeky - Jaroslav Foglar

Rád bych se s vámi podělil o zážitek z knihy, která mě strašně bavila. Jmenuje se Hoši od Bobří řeky. Knížka je od spisovatele Jaroslava Foglara. Děj knihy se odehrává v nějakém městě, může to být Praha, ale nevíme to jistě. Časově se odehrává v době před druhou světovou válkou. Děj vypráví o dvou klucích, jmenují se Vilík a Jirka, jsou to normální kluci, kteří chodí do školy a po škole se nudí a trochu se perou s ostatními kluky. Jednou na jaře potkají kluci náhodou Rikitana, je to mladý kluk, o něco starší než jsou oni. Je studentem vysoké školy. Rikitan je pozve na výpravu a řekne jim, aby si pozvali i další hochy, kamarády. Udělají společně první výpravu do rokle, kterou později pojmenují rok-le úmluvy. Na první výpravu do rokle se vypraví třináct hochů, hrají různé hry a výprava se jim moc líbí. Tak vznikne jejich klub, který později pojmenují Hoši od Bobří řeky. Rikitan jim vypráví o Royovi, chlapci z Divokého západu, který žil ve srubu se svým tátou a přátelil se s Indiány. Od nich se učil dovednosti a znalosti o přírodě. Roy na půdě objevil třináct hřebíků zatlučených do stěny a řekl si, že na každém z těch hřebíků bude jeden bobr,

kterého sám uloví. Tak vznikl lov bobříků, hoši lovili třeba bobříka míření, bobříka odvahy, mlčení a květin a hodně dalších. Kluci si najdou klubovnu, kde se každý týden scházejí. Než začnou prázdniny hoši podnikají s Rikitánem výpravy a výlety, kde hrají různé hry a loví bobříky. Stanou se z nich velcí kamarádi a Rikitan je učí důležité věci o přírodě a o kamarádství. Na konci školního roku se všichni vydají na tábor do Sluneční zátoky na Bobří řece.

Knížku bych doporučil každému, kdo má rád dobrodružství. Součástí knihy je návod jak lovit bobříky tak, jako to dělali kluci na svých výpravách a schůzkách.

Bastian Kukuča

VESELÁ ŠKOLA PRO TVOŘIVÉ DĚTI

Experimentální umění

Každý náš pedagog vám potvrdí, že žádná jiná škola, na které kdy učil, není jako ta naše. Co dítě to unikát. Co třída to jedinečný ekosystém. A v každé třídě vzniká něco zvláštního, fascinujícího, dechberoucího. Ve čtvrté třídě takto vzniklo špejlové divadlo, díky čemuž děti mohly nejen povolit uzdy své představivosti, ale především ventilovat svá vnitřní já. „Pane učiteli, to nekřičím já ani nemluvim sprostě, tak se prostě chová tahle příšera. Naštěstí má moc hodnou učitelku.“ „Než ji sežere tahle obluda. Uaaaah!“

Jedním z nejučinnějších kázeňských prostředků, jak snížit hluk a povídání si ve třídě, je zasedací pořádek. Třídní hned v prvních týdnech školního roku řeší toto puzzle, kde někdy někomu pár dílků ještě schází (například židle pro asistentku), mnohem častěji však mnoho dílků přebývá (žák, co se vrátil po roce z ciziny). Pedagogové tuto činnost přirovnávají ke slavné hádance se zelím, vlkem a kozou, přičemž obětí nebývá koza ani zelí, ale pedagogové sami. V osmé třídě se žáci během přestávky chopili iniciativy a přišli s inovativním řešením, jak by si sami představovali rozložení židlí a stolů ve své třídě. „Pěkně, kluci!“ pochválil je pedagog. „A kdo si na tyhle židle z vás sedne?“ Jak vidíte, o zájemce nebylo nouze. „Horní židli, pane profesore, tu horní jsme vyhradili jen pro Vás.“ „Jaká čest, mí žáci, jaká čest! Jsem dojat až k slzám a plánovanou písečku budu muset odložit.“

REFORMA ŠKOLSTVÍ

Děti, nakreslete školu, do které byste chtěli opravdu chodit. Ať tam nic nechybí, ani nepřebývá!

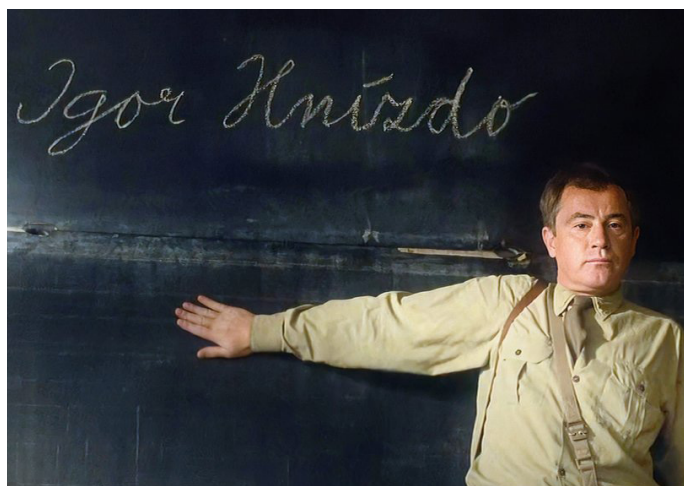
S těmito slovy se učitel zanořil do svých novin a nechal děti malovat návrhy škol třetího tisíciletí, aby pak vybrané předal samotnému ministru školství, který právě dává dohromady základní črty strategii základního vzdělávání 2040+. Většina žákovských prací byla fádni, plná lavic, židlí, poslušných žáků a věčně vykládajících učitelů. Některé děti se odvážily větší barevnosti. Tu a tam se objevil bazén, běžecký stadion, nebo třeba tobogány. Jiné vynikaly dopravní dostupností, kromě sousedství s motokářským oválem bylo možné u školy zadokovat se žlutou ponorkou či přistát na střeše s helikoptérou. Další plnili školu různými zvířaty. Mohli jsme tam vidět kočky, psi, králíky, sovy, ale i praještěry a vyhunulé kytovce, nemluvě o několika jednorožcích, minotaurech a vílách. Vítězný návrh však vzal starému pedagogovi dech. Bylo tam vše a zároveň tam vlastně nic nechybělo. „Ano!“ vzkřikl nečekaně starý učitel. „Tohle byla skutečná škola mého dětství. Tady jsem se toho nejvíc naučil. Hned to posílám na ministerstvo! Díky, Willy!“

ANKETA

Co má vlastně umět učitel?

Stále více ve školách slyšíme důraz na to, že není nutné, aby žáci měli encyklopedické znalosti současného světa, ale daleko spíše aby si osvojovali různé dovednosti a kompetence. Když učitel rozvrhuje učivo, vždy myslí na to, kterou kompetenci a dovednost si tím dítě osvojí nebo procvičí. Ale co učitel? Co ten má vlastně umět? Popravdě se toho na učitele valí čím dál více z různých zdrojů, a proto jsme se jako redakce rozhodli oslovit naše veseloškolské učitele a nároky na ně sesumírovat:

Uvažujete o učitelském povolání? Není krásnějšího a čestnějšího zaměstnání. Vždyť právě učitelům svěřujeme to nejcennější, co máme – naše děti. Co tedy od takového člověka očekáváme?

Všeobecný přehled

Kromě vystudované aprobační, kvůli které Vás přijmeme, se budete samozřejmě rozvíjet také ve všech ostatních disciplínách. Proto více než očekáváme, že budete znát nazpaměť encyklopedii Britannicu, nebo alespoň Ottův slovník naučný, a to abecedně (Při přijímacím pohovoru bude přezkoušen). Mobily jsou totiž ve škole zakázanou pomůckou naneštěstí i pro učitele.

Jazyková vybavenost

Naši žáci pocházejí z různých jazykových prostředí, proto se i od učitele očekává kromě bezchybné češtiny i pokročilá ukrajinština, slovenština, němčina, angličtina, a v neposlední řadě alespoň základy mandarínštiny (žáky samozřejmě po prvním roce naučíme česky, ale s rodiči je to složitější).

Šedé buňky mozkové

Snili jste o tom, že se někdy stanete detektivem? - staňte se třídním! Kazuistika je bohatá jak květenství jírovce maďala! Přijdete do třídy a je tam vylitá voda, rozbitý květináč či díra ve zdi a vy musíte během pětiminutové přestávky zhodnotit škody, určit viníka a zjednat nápravu. Jak na to? Křížové výslechy, profilování, vyhrožování, uplácení. V těchto situacích se také nabízí uplatnění zábavných společenských her jako například městečko Palermo, Hra na hodného a zlého policajta, Guantanamo.

IT skills

Musí umět restartovat školní router, nainstalovat ovladače na tiskárnu, doplnit papír do podavače, vyměnit toner a nakonec vyjmout zaseklý papír z tiskárny, to vše během přípravy na další hodinu a telefonického rozhovoru se zoufalým rodičem, jehož dítě nemůže najít učebnici.

Připravenost

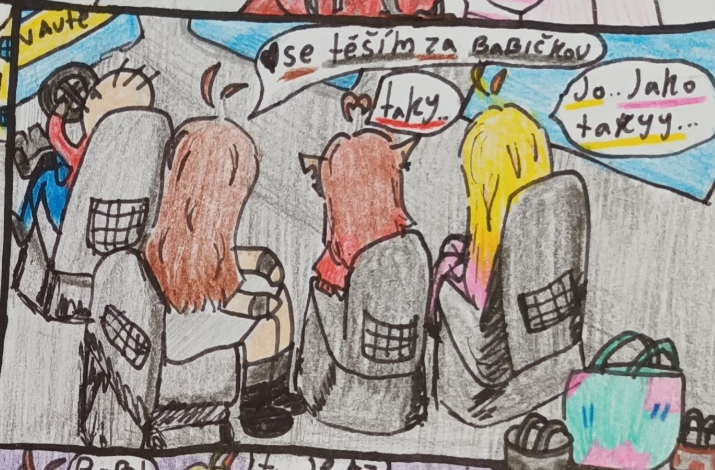
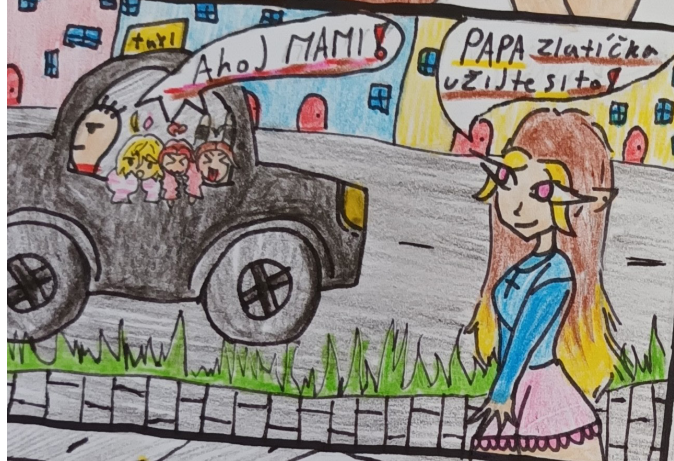
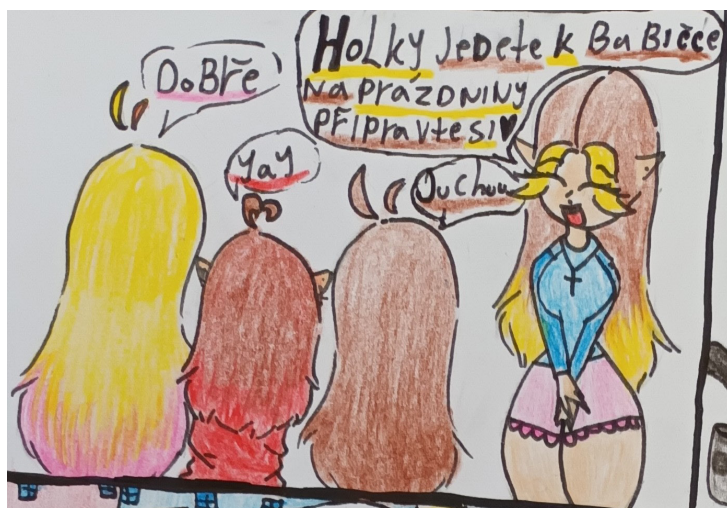
Nezbytným předpokladem jsou také zdravotnické dovednosti: kladiva a hřebíky jsme z našich dílen vyloučili již před drahými lety, nicméně děti jsou stále šikovnější a jsou schopny si udělat vážné zranění i hranou papíru či zakopnout na zcela rovné podlaze s několikátýdenními následky. Učitel bez záchranářského kufříku neopouští kabinet.

Vojenská průprava

Stejně jako u výsadkářů se očekává vysoká odolnost vůči extrémním klimatickým (horko, chlad) a fyziologickým podmínkám (spánková deprivace), dále vysoká rezistence proti sonickým zbraním, jimiž děti běžně disponují.

Závěrem citát z Bible: Kdo má dar k učení, ať učí!
(epištola Římanům 12,7)

PIZZA STORY

Zeptala jsem se spolužáků, kdo má rád pizzu? Nikdo neodpověděl záporně. Podařilo se mi zjistit, že každý rok se sní více než 30 milionů pizz a vybírat můžeme až z 22 tisíc druhů. Dokonce má i svůj mezinárodní den - 9. únor. Ohledně pizzy existuje celá řada rekordů a kuriozit: největší pizzu, s průměrem 39,6 metrů, upekli v Itálii, když potřebovali 9 tun mouky a mozzarely a 4 tuny rajčatové omáčky, samotné pečení trvalo 48 hodin. O nejdelší pizzu se postarali v Polsku, měla přes 1010 metrů a připravovalo ji 200 pizzařů 18 hodin. Američtí vědci se pustili do vývoje pizzy s nejdelší dobou trvanlivosti pro vojáky na misi. Po dlouhém bádání vytvořili pizzu s požitelností tři roky. A kde se vzala pizza Margherita? Název dostala na počest královny Margharity Savojské, kterou připravil neapolský pizzař v barvách italské trikolory: červené (rajčata), zelené (bazalka), bílé (sýr). Existují i závody v rychlém jedení = zhltnutí pizzy. Nejrychlejší jedlík snědl 47 dílků z pizzy, o průměru 41 centimetrů během 10 minut

Pojďme si jednu připravit, nebo radši dvě:) Nachystejte si tyto suroviny a přísady:

Těsto:

- polohrubá mouka 600g
- 6 polévkových lžic olivového oleje
- 1 droždí, cukr, sůl

Rajčatové sugo:

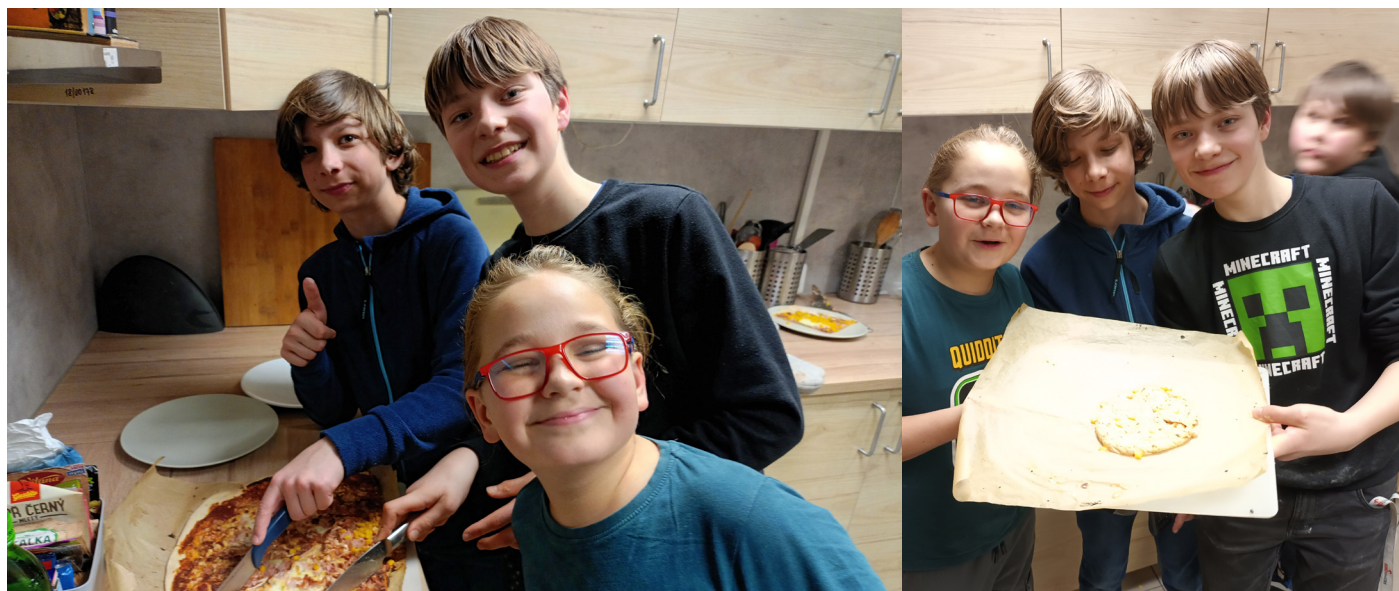
- rajčata v plechovce
- česnek, sůl, pepř, bazalka, oregano, cukr

Ingredience:

- 2 mozzarely
- šunka
- kukuřice v plechovce
- žampiony
- olivy a co kdo má rád

Jako první si připravíme těsto. Do misky nasypeme mouku, sůl, cukr, rozdrobíme droždí, nalijeme olivový olej a postupně přidáváme vlažnou vodu, dokud se nám těsto nespojí. Pokud je moc mokré, přidáme mouku. Vše smícháme do hladkého těsta. Dobré je nechat těsto kynout (nejlépe přes noc v lednici), ale pokud nemáme čas a máme velký hlad, stačí nechat kynout klasickým způsobem dvě hodiny. Po vykynutí uděláme bochánky a necháme je znova odležet. Bochánek pak vyválíme do placky/pizzy za pomoci mouky (nejlépe hrubé, aby měla příjemnou křustu). Již při přípravě si předehřejeme troubu na plno, aby se dobře rozešla. Na plech nakapeme olivový olej, na který položíme vyválenou placku a dozdobíme surovinami, které máte rádi: nasekaná rajčata v podobě omáčky, na plátky nakrájená rajčata, cuketu, lístky bazalky, sýr (mozzarella nebo balkánský sýr), kukuřici nebo jiné suroviny dle vaší chutí. Vzhledem k tomu, že každá trouba má jinou výhřevnost, je obtížné určit čas, ale nám stačilo 10 minut / nebo sledujte zhnědnutí těsta na okraji. Po upečení ji nakonec můžete dozdobit posypáním rukoly a zakápnout olivovým olejem, nakrájet na trojúhelníčky s přáním dobré chuti!

Marie Hrnčířová

STALO SE

STŘÍPKY Z DĚNÍ VE ŠKOLE

NEPOSEDNÉ DÍTĚ

Zatímco učitelé, preventisté, asistenti si marně lámají hlavy, chodí na různá školení, navštěvují jiné školy a absolvují stáže, aby konečně rozlouskli, jak zaujmout a ukázat generaci dnešních dětí, tak osmáci během několika minut přišli s revolučním řešením. „Apatkové přivazovali ke kůlům. My jsme neměli ani provaz ani kůl, ale i tak jsme si poradili.“ A jak se cítí ukázněný? „Konečně sedím tak, jak o tom snila má učitelka z první.“

HANDICAP

„Nůžky, lepidla, papír. Stále nemálo pedagogů podceňuje nebezpečnost těchto pomůcek,“ postěžoval si ředitel při dalším zápisu do knihy úrazů. „Když už si učitel myslí, že musí v pracovkách použít papír, ať má připraveny náplasti, desinfekci a především škrtidla!“ „Kamarád mi udělá novou ze své helmy.“

ZÁHADA TOALETNÍHO PAPÍRU

Všichni víme, že ubývají pralesy, tají ledovce. Již pár let se osazenstvo školy pozastavuje nad tím, kam mizí zdánlivě nekonečná role toaletního papíru. Desítky metrů vzácného materiálu jsou neočekávaně ztraceny již během velké přestávky. Souvisí to nějak s bludnými mumii, jež straší na druhém stupni?

KONEČNĚ SE DOČKALI

Už jsme skládali ruce v klín, házeli flintu do žita, věšeli kopačky na hřebík... Ale mládí neztrácí naději tak snadno. „Podívejte, pane učiteli, vyšlo, skutečně vyšlo.“ „Ranní vydání Národních listů?“ ptal se starý učitel. „Ale co to povídáte, slunce! Slunce vyšlo! Podívejte, po tak dlouhé a temné zimě.“ „Ale děti, Slunce se přece netočí kolem Země, a tak ani nemůže vyjít. To my jsme se k němu natočili. Konečně!“

NA ZDRAVÍ!

Zatímco u dětí se hlídáme nízké hladiny cukru a kofeinu, tak učitelé zkoušejí na dopování energie kde co. V Pickwickově klubu se podařilo vyšlechtit novou odrůdu čaje s myceliální kulturou. Kromě povzbuzujících účinků má prý ledacos společného s penicilínem.

ZRECYKLOVAT RECYKLOVANÉ

V ateliéru na prvním stupni se dějou zázraky. Z toaletních rolek vybudovali mládí umělci nová města, jejichž sláva hvězd se dotýká. Každá minuta na WC získala nový smysl - může snít svůj urbanistický sen!

DUCH BRITSKÉ KRÁLOVNY

Každá škola má svou historii, má své kostlivce ve skříní a nyní nemluvím o nějakých zapomenutých svačinách, cvičkách či domácích úkolech zapadlých za šatními skřínkami. V mnoha školách v jistých hodinách na osamělých chodbách můžete potkat například ducha starého školníka, obávané učitelky či ztraceného žáka. V naší škole se však nedávno zjevil duch Alžběty II., a co víc v podobě teenagerky! „Pater, libera nos a malo!“

ZACHRAŇTE MALÉHO PRINCE

Nemálo z nás zaplakalo nad stránkami Malého prince, kterému odletěla holubí letka, a tak neměl jinou možnost, jak se vrátit domů, než skrze odložení svého těla na poušti a vydání se pochybnému hadovi napospas. Děti u nás ve škole se rozhodly, že tento román přepíší. Nepozorovaně hází droby z oken a připravují Princovi letku novou.

ZACHYCENO

